RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 82.092 van 16 augustus 1999
in de zaak A. 80.804/X-8467.

In zake : Régine de LIEDEKERDE DE PAILHE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat M. van DIEVOET,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Koningsstraat 15.

D E R A A D V A N S T A T E, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Régine de LIEDEKERKE DE PAILHE op 11 december 1998 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van :

1. het besluit van 18 september 1998 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening houdende verwerping van haar beroep tegen het besluit van 22 september 1994 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wezembeek-Oppem waarbij de vergunning wordt geweigerd voor het verkavelen van gronden gelegen aan het Fuji-domein te Wezembeek-Oppem, en
2. het besluit van 23 juli 1998 van de Vlaamse regering houdende vaststelling van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse voor de gemeente Wezembeek-Oppem "waarbij de eigendom van verzoekster opnieuw wordt bestemd tot parkgebied";

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur P. BARRA;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 1 juni 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 juni 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. LUST;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat M. van DIEVOET, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. BARRA;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de auditeur-generaal;

Overwegende dat de verzoekende partij eigenares is van gronden aan het Fuji-domein te Wezembeek-Oppem, kadastraal bekend sectie D, nrs. 350 b en 344 w; dat een verkavelingsvergunning voor die percelen op 22 september 1994 door het college van burgemeester aan de verzoekende partij wordt geweigerd; dat de Vlaamse regering haar beroep tegen de weigering verwerpt op 22 juli 1996; dat, na vernietiging van de beslissing van 22 juli 1996 bij arrest van de Raad van State nr. 73.226 van 23 april 1998, de verwerende partij met het eerste bestreden besluit opnieuw uitspraak doet

over het beroep van de verzoekende partij en het weer verwerpt; dat de verwerping steunt op het tweede bestreden besluit, zijnde de op 23 juli 1998 tussengekomen vaststelling van een definitief plan tot aanvulling van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, die de grond waarvoor de verkavelingsaanvraag geldt als parkgebied bestemt;

Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat de verzoekende partij tegen het besluit van 18 september 1998 vier middelen aanvoert;

Overwegende dat het eerste middel is afgeleid uit de schending van het artikel 18 van de grondwet (afschaffing van de burgerlijke dood) en van de artikelen 6 en 13 van het E.V.R.M., doordat "verzoekster sinds bijna twintig jaar, nl. de beste duur van een periode van een mensenleven, verstoken blijft van elke efficiënte rechtshulp";

Overwegende dat het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 2, § 2, van de stedenbouwwet, van het ministerieel besluit van 29 maart 1974 houdende voorlopige vaststelling van het ontwerp-gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, van artikel 6.1.2.1.4 van het koninklijk besluit van 28 december 1972, van het redelijkheids-, rechtszekerheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, en uit de kennelijke rechtsverwerking; dat het in essentie stelt dat de bestreden weigering een terrein betreft waarvan een eerder vastgestelde bestemming als parkgebied bij arrest van de Raad van State nr. 25.856 van 14 november 1985 vernietigd werd, dat de overheid gedurende bijna dertien jaar niets heeft gedaan om het vernietigingsarrest ten uitvoer te leggen, dat het ontwerpgewestplan een bestemming als woonparkgebied voorzag en dat er geen reden bestond om deze bestemming te wijzigen, dat een en ander er toe moet leiden dat "de betrokken rechtsonderhorige er mag en moet kunnen van uitgaan dat de overheid kennelijk vrede neemt met de bestemming van de grond in het ontwerpgewestplan" en dat het de minister "aldus toekwam het bestemmingsvoorschrift van het ontwerpgewestplan als woonparkgebied toe te passen, en de aanvraag van verzoekster daaraan te toetsen";

Overwegende, met betrekking tot de twee middelen tesamen, dat het arrest van de Raad van State nr. 25.856 van 14 november 1985 het koninklijk besluit van 7 maart 1977 waarbij het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse wordt vastgesteld, vernietigt in zoverre het de bestemming van parkgebied geeft aan onder meer het perceel van de verzoekende partij te Wezembeek-Oppem, ten kadaster bekend onder sectie D, nr. 350 (deel); dat het dit doet omdat de bestemming "woonpark" in het bij ministerieel besluit van 29 maart 1974 voorlopig vastgestelde ontwerpgewestplan naar "parkgebied" is gewijzigd op grond van algemene beschouwingen of opmerkingen uit het advies van de regio-

nale commissie van advies, die dermate abstract zijn dat het niet mogelijk is hun dienstigheid ter verantwoording van de concrete bestemmingswijziging na te gaan;

Overwegende dat in geval van vernietiging van een bestemmingsvoorschrift de overheid ten gevolge van het arrest verplicht is voor de betrokken gronden opnieuw een bestemming vast te stellen; dat de overheid daar te dezen pas na verloop van zowat twaalf jaar toe is kunnen komen; dat hoe dan ook hiermee het rechtsherstel is gerealiseerd, waarvan het eerste middel het jarenlange uitblijven lijkt te bekritiseren;

Overwegende dat in de huidige stand van de procedure niet kan worden aangenomen dat het onwettig verzuim van de verwerende partij om voor de gronden in een planbestemming te voorzien, haar van de betreffende verplichting vrijstelt; dat het enkele feit "dat het (op 29 maart 1974 voorlopig vastgesteld) ontwerpgewestplan een bestemming als woonparkgebied voorzag waartoe in het dossier geen reden bestond om deze bestemming te wijzigen" en dat de verwerende partij zich overdreven laat van haar voormelde verplichting kwijt, niet lijkt toe te laten aan haar toe te schrijven dat zij "kennelijk vrede neemt met de bestemming van de grond in het ontwerpgewestplan"; dat zelfs als dat wel zo mocht zijn, die vermoede wil ten tijde van het eerste bestreden besluit hoe dan ook achterhaald leek te zijn door de besluiten van 17 juni 1997 en 23 juli 1998 van de Vlaamse regering houdende voorlopige vaststelling van het ontwerpplan tot wijziging van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, respectievelijk definitieve vaststelling van het betreffende plan, die de grond van verzoekende partij uitdrukkelijk tot parkgebied bestemmen;

Overwegende dat het eerste en het tweede middel niet ernstig zijn;

Overwegende dat het derde middel is afgeleid uit de schending van het gelijkheidsbeginsel, de schen-

ding van het redelijkheidsbeginsel en het verbod van willekeur; dat betoogt wordt in hoofdzaak dat het "zeker onredelijk zou zijn dat een verkavelingsvergunning wordt geweigerd, omwille van de veiligstelling van de goede plaatselijke aanleg, daar waar gezien de omgeving en de bestemming van de omgeving de geplande verkaveling helemaal niet in strijd zou zijn met de goede plaatselijke aanleg", dat "uit de in de onmiddellijke omgeving afgeleverde bouwtoelatingen blijkt dat aan dezelfde zijde van de Mechelsesteenweg in absoluut fysisch gelijke gebieden deze elementen niet worden ingeroepen", dat "het bestuur niet het minste bewijs levert van de uitzonderlijke waarde van dit gebied", dat "het niet opgaat nu deze verkavelingsvergunning te weigeren omwille van het behoud van de open ruimte, daar waar verzoekster bouwgrond gekocht heeft, die gelegen was in een verkaveling, waarin ondertussen meer dan 26 woningen werden opgericht en waar nu enkele mensen (met een drietal percelen) reeds jarenlang verhinderd worden om te verkavelen en te bouwen";

Dat het middel stelt kritiek uit te oefenen op de volgende overweging :

> "Overwegende dat in het kader van het veilig stellen van de goede plaatselijke ordening, uit de gegevens van het dossier en uit de luchtfoto blijkt dat de betrokken gronden zijn gesitueerd in een omgeving die nog wordt gekenmerkt door open groene ruimten; dat uit deze gegevens eveneens duidelijk naar voren komt dat een zo duurzaam mogelijk behoud van deze open ruimte wordt beoogd; dat het toelaten van het project een aanzet kan betekenen van een verdere aantasting van dit open gebied; dat aldus hier, in afwachting van de definitieve bestemming van deze gronden, de hoofdbekommernis eruit dient te bestaan de toekomstige aanleg van het gebied zoveel als mogelijk te vrijwaren en dat het afleveren van de verkavelingsvergunning deze doelstelling ongewenst zou kunnen doorkruisen; dat om alle bovengenoemde redenen dient gesteld dat het ontwerp de goede aanleg van de plaats in het gedrang brengt en stedenbouwkundig niet kan worden aanvaard; dat zodoende het beroep van de particulier niet in aanmerking komt voor inwilliging";

Overwegende dat de geciteerde overweging voorkomt in de beslissing van 22 juli 1996 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening waarbij het beroep van de verzoekende partij met betrekking tot de weigering van een verkavelingsvergunning van 22 september 1994 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wezembeek-Oppem een eerste keer verworpen wordt; dat die beslissing vernietigd is door het arrest van de Raad van State nr. 73.226 van 23 april 1998; dat het bestreden besluit d.d. 18 september 1998 het beroep opnieuw verwerpt, maar de aangehaalde overweging niet meer vermeldt; dat dit besluit op het eerste zicht niet op het bedoelde motief is gesteund; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat in het vierde middel de schending van artikel 53, § 2, van de stedenbouwwet wordt aangevoerd en van het recht om te worden gehoord; dat wordt uiteengezet dat door de vernietiging van het weigeringsbesluit van 22 juli 1996 de procedure moet worden hernomen vanaf de dag volgend op de dag dat het administratief beroep werd ingesteld en dat dit inhoudt dat de vraag van verzoekende partij om in het kader van de beroepsprocedure te worden gehoord, herleeft, zodat verzoekende partij opnieuw moest worden gehoord;

Overwegende dat naar eis van artikel 53, § 2, van de stedenbouwwet de aanvrager die bij de Vlaamse regering in beroep is gekomen, of zijn raadsman, op zijn verzoek door de Vlaamse regering of diens gemachtigde wordt gehoord; dat dit te dezen ook is gebeurd, op 11 december 1995; dat in de huidige stand van de procedure niet wordt bijgetreden dat de vernietiging van de beslissing van 22 juli 1996 automatisch tot gevolg heeft dat de behandeling van het door verzoekende partij ingestelde administratief beroep van meet af aan moet worden hervat; dat verzoekende partij de

noodzaak om de procedure integraal over te doen op het eerste gezicht niet met concrete gegevens beargumenteert en aannemelijk maakt; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoekende partij tegen het besluit van 23 juli 1998 twee middelen inroept;

Overwegende dat het eerste middel de schending aanvoert van het gezag van gewijsde van de arresten van de Raad van State nr. 25.856 van 14 november 1985, nr. 35.392 van 5 juli 1990 en nr. 73.226 van 23 april 1998, en van artikel 37 van het besluit van de Regent van 23 augustus tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State; dat volgens de toelichting van het middel de verwerende partij het arrest van de Raad van State nr. 25.856 van 14 november 1985 niet correct heeft uitgevoerd, dat "de Raad van State in dit arrest vaststelde dat bij de vaststelling van het Gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse met betrekking tot het litigieuze perceel op een niet wettig verklaarbare wijze was afgeweken van de eigendom als woonpark volgens het ontwerp-Gewestplan, nu hiervoor geen enkele aanwijzing te vinden was in de bezwaren of de adviezen van de adviesverlenende organen" en dat "de Vlaamse Regering heeft gehandeld in strijd met de in hoofding van het middel aangehaalde bepalingen en beginselen, door de opmaakprocedure van het gewestplan terug van het punt nul te laten herbeginnen nu hierdoor verzoekster wordt beroofd van het verworven recht om gelet op de initiële vaststelling van het ontwerp-Gewestplan haar eigendom in woonpark opgenomen (te zien worden)";

Overwegende dat het arrest van de Raad van State nr. 25.856 van 14 november 1985 het koninklijk besluit van 7 maart 1977 waarbij het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse wordt vastgesteld vernietigt in zoverre het aan de de grond gelegen te Wezembeek-Oppem,

ten kadaster bekend onder sectie D, nr. 350 (deel), de bestemming van parkgebied geeft; dat het arrest de overheid er toe verplicht de bestemming opnieuw vast te stellen; dat de andere in het middel ingeroepen arresten, nr. 35.392 van 5 juli 1990 en nr. 73.226 van 23 april 1998, met betrekking tot die grond respectievelijk de schorsing bevelen van de weigering van een bouwvergunning en de vernietiging uitspreken van de weigering van een verkavelingsvergunning; dat zij allebei gemotiveerd worden door de afwezigheid van, en toetsing aan, een vooraf door het gewestplan vastgestelde bestemming voor de grond van de verzoekende partij; dat het tweede bestreden besluit tegemoet lijkt te komen aan de verplichting om de bestemming opnieuw vast te stellen;

Overwegende dat het arrest nr. 25.856 de vernietiging heeft uitsproken omdat de bestemming "woonpark" in het bij ministerieel besluit van 29 maart 1974 voorlopig vastgestelde ontwerpgewestplan werd gewijzigd naar "parkgebied"; dat het arrest niet zonder meer een bestemmingswijziging van de grond van verzoekende partij afkeurt, maar alleen een bestemmingswijziging waarvoor geen voldoende verantwoording wordt aangevoerd, meer bepaald een verantwoording waarvan de Raad van State de dienstigheid niet kan nagaan; dat, voorts, het arrest er niet uit zichzelf toe verplicht de procedure tot vaststelling van een nieuwe bestemming te hernemen vanaf het punt waarop zij volgens het arrest ontspoord is; dat wettige redenen kunnen bestaan om de procedure van een eerder punt over te doen en om inzonderheid een nieuw ontwerpgewestplan voorlopig vast te stellen; dat bijgevolg verzoekende partij op het eerste gezicht ten onrechte meent ten gevolge van het arrest te beschikken over het "verworven recht" om haar eigendom te zien bestemd worden tot woonpark, zoals initieel voorzien door het op 29 maart 1974 voorlopig vastgestelde ontwerpgewestplan; dat het eerste middel niet ernstig is;

Overwegende dat het tweede middel de schending aanvoert van artikel 74 van de stedenbouwwet, de schending van het recht om gehoord te worden en de miskenning van de rechtens vereiste feitelijke grondslag; dat toegelicht wordt dat "de Regionale Commissie van Advies in het kader van de totstandkoming van het bestreden besluit op het door verzoekster ingediende bezwaar (nr. 46) in zijn vergaderingen dd. 25 mei 1998 en 15 juni 1998 antwoordde dat verkavelingen daterend van voor de wet van 29 maart 1962, houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw van rechtswege vervallen zouden zijn", dat dit antwoord volledig onjuist is en in strijd met de feitelijke en juridische toestand en dat dientengevolge het gewestplan met betrekking tot het eigendom van verzoekster op onwettige wijze tot stand is gekomen;

Overwegende dat verzoekende partij in haar bezwaar tegen het besluit van 17 juni 1997 van de Vlaamse regering houdende definitieve vaststelling van het ontwerpplan tot aanvulling van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, waarbij haar grond opnieuw de bestemming van parkgebied krijgt, onder meer deed gelden "dat er geen plan bijgevoegd is met (betrekking tot) de bestaande juridische toestand daar waar deze gronden het voorwerp uitgemaakt hebben van een contractuele verkaveling genaamd Graziani dd. 2 april 1952"; dat de regionale commissie van advies van Vlaams-Brabant daar in haar advies op antwoordde dat de verkavelingen die dateren van voor de wet van 29 maart 1962 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw van rechtswege vervallen zijn; dat de verwijzing naar "de modaliteiten" waaronder de verkavelingen van vóór de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw kunnen worden voortgezet na de inwerkingtreding van die wet, niet de onjuistheid van dat antwoord aantoont; dat weliswaar artikel 74, § 1, eerste lid, van de wet van 29 maart

1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw voorziet dat de verkavelingen die op 22 april 1962 in uitvoering waren zonder vergunning mogen worden voortgezet "indien de verkavelaars van een voorafgaand akkoord van het bestuur van de stedenbouw doen blijken"; dat in de huidige stand van de procedure niet blijkt dat met betrekking tot de grond van de verzoekende partij aan die voorwaarde voldaan is; dat het tweede middel niet ernstig is;

Overwegende dat geen ernstige middelen worden aangevoerd; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien augustus 1900 negenennegentig, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
	J. LUST,	staatsraad,
Mevr.	A. EYLENBOSCH,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. EYLENBOSCH. **J. BOVIN.**